

фактъ, макаръ да знаемъ положително, че въ сръбско-турската война сърбитѣ сж раздали на десетина български села край границата само по 15—20 пушки, като сж задължили селянитѣ да пазятъ своитѣ поселения. Но когато сърбитѣ, разбити отъ турскитѣ войски, били заставени да се огеглятъ, разбѣгали се и селянитѣ¹⁾. Обръщаме внимание на обстоятелството, че въ тази quasi шовинистична книга се прави неволно признание, какво населението около Пиротъ е *било чисто българско презъ 1876*, когато сръбскитѣ държавни граници бѣха оттатѣкъ Нишъ.

Н. П. Државе и народи Балканскога полуострова, нѣхова прошлост, садашност и будућност и Бугарска неправда. Београд, 1891 г., стр. 35.

1909.

Като изброява съборнитѣ старци въ Хилендарския манастиръ, авторътъ на *„Живот у српској царској лаври Хилендару. Книга трећа. Написао игуман Методије С. Миловановић (поп Живота). Београд 1909“*, казва за *Архимандритъ Данилъ* слѣдното:

„Он седи следе стране арх. Василија. Родом је из Врање, али се писао у бугарску народност“.

И завършва: . . . „Говори македонски бугарски грчки и турски“.

Значи, сръбски не говори.

Стр. 25—26

* * *

Сърбитѣ често обичатъ да си служатъ, когато искатъ да докажатъ сръбския характеръ на нѣкоя българска покрайнина, съ факта, че вилаетскиятъ турски вѣстникъ „Призрѣнъ“ е ималъ абонати между населението на Битоля, Охридъ, Прилѣпъ, Кюстендилъ и пр.²⁾ Доколко, обаче, отъ този фактъ могатъ да се правятъ подобни заключения, е единъ голѣмъ

¹⁾ В. Стара-планина, т. I, бр. 5, стр. 3, кол. 3 отъ 25 авг. 1876: сжщо — бр. 9, стр. 2, кол. 1 отъ 8 септември с. г.

²⁾ Велешке о Старој Србији — Македонији. Од Тодора П. Ставковића. Ниш, 1915 г., стр. 33.